

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ο χρόνος είναι
Κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσια κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρομιλός την Ιδωμάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέγομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμ,
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις την Άλλοδαπήν,
και εις την Έλλάδα όλην — δίγως νάτζα κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τα ένα όμοια μέρη, — δεκαπέντε και 'σσε χίρι.
Κι' ένα φύλλο έν κρατίζει, — έντες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρά δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ,
για τη σέρα και τη μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Έπτά και είκοσι τοῦ Απριλίου,
ήμέραι δόξης και μεγαλείου.

Τρακόδια σαράντα,
και τόσα όυβάντα.

Τοῦ Δελιγιάννη προσταγί,
όπου σαλεύει όλ' η γλ.

Γεροκωστόπουλε, όλόρθος στέκα,
Γεροκωστόπουλε, τὰ μάτια δέκα,
Γεροκωστόπουλε, καιρό μη χάνης,
'σθην Πάτρα πήγαινε κάτι νά κάνης,
Γεροκωστόπουλε, πλανκόνει μπόρα,
τρέξε τὰ δόντια σου Άγιάκι τώρα.

Γεροκωστόπουλε Κορδονολάτρα,
σιγμή μίν κάθεσαι, φεύγα 'σθην Πάτρα,
πάρε τόν Κάτωνα τών Καλαβρύτων
και κάθε φίλτατον έξ άπορητόν,
ρουσφέτια μοίρασε όσα 'μπορέσης
και όλους φούσκωσε με ύποσχέσεις.

Γεροκωστόπουλε, τώρα σε θέλω,
λαμπρόν άπόστολον εκεί σε στέλλω.
Γεροκωστόπουλε, μίν εισαι μούφος,
Γεροκωστόπουλε, ξυπνά ό Ρούφος,
'στό πόδι στέκεται μετά στεφάνων
για τόν Χαρίλαον τόν λαοπλάνον.

Γεροκωστόπουλε και Άχιλλέα,
μονάχον άφησε τόν Βασιλέα...
γι' αυτόν μη χάνεσαι και μη σε μέλη,
ό Πρωτοκάθεδρος γι' άλλον σε στέλλει,
για τόν ύπόδικον τόν Βαραββά,
και όλων άνοιξε τὰ όρα στραβά.

Για τούτον πήγαινε νά πολεμήσης,
γι' αυτόν η Πάτρα σου πυρι μιχθήτω,
για τούτον φρένιασε και μίν άφήσης
εις τόν ύπόδικον νά σκούσουν ζήτω.
Τρέχα, πολέμισε, κάμε καυγά
με ασπιολέμονα και κλουδί' αύγά.

Γεροκωστόπουλε τοῦ Δελιγιάννη,
ό πλάνος έχεται. 'σθην Πάτρα φθάνει.
Και άν ό Ρούφος του 'σ'τα κρύα μείνη
τότε άλλοίμονον 'σ'τόν Άντακίδα,
και τό Κορδόνι μας μακρού θα γίνη
σάν ένας λόγος μου χωρίς κοκκίδα.

